

Oral History Kosovo

INTERVJU SA PETRIT BEJDONI

Priština | Data: Datum: 12. februara, 2018. godine

Trajanje: 4 minuta

Prisutni:

1. Petrit Bejdoni (Intervjuisana)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

Simboli komentara u transkriptu neverbalne komunikacije:

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuisani objašnjava gestovima

Ostali simboli u transkriptu:

[] – dodatak tekstu da bi se bolje razumeo

Fusnote su redaktorski dodaci koje daju više informacija o mestima, imenima ili o izrazima.

Petrit Bejdoni: Ja sam Petrit Bejdoni. Imam 30 godina, sociolog sam. Završio sam sociologiju. Radim kao socijalni radnik.

Aurelja Kadriu: Možete li da nam kažete da li se sećate ili kako se sećate leta 2007 godine?

Petrit Bejdoni: Kada to spominjete u kontekstu nezavisnosti, podseća me na Ahtisarijev plan. Sećam se kako je tri-četiri puta bio pisan i dopisivan samo da bi se prilagodilo interesima Srbije i Rusije da bi se postigao sporazum između Kosova i Srbije, ali na kraju se to nije desilo. Puno nemira, puno protesta. Nismo znali da li je dobro ili loše, nismo znali šta je Ahtisarijev plan. Neko ga je podržavao, neko ne. Eto tako se sećam.

Aurelja Kadriu: A da li se sećate kada ste prvi put čuli ili shvatili da će Kosovo proglasiti nezavisnost?

Petrit Bejdoni: Pa tada, krajem 2007. godine, kad se na kraju nije ni desilo, nismo znali da li je to dobro ili loše. Zatim, mislim, krajem januara, početkom februara, počelo je da se upotrebljava kao rečenica ko bajagi da će biti proglašena nezavisnost.

Aurelja Kadriu: Gde ste vi bili na dan proglašenja nezavisnosti?

Petrit Bejdoni: Ja sam iz Đakovice, ali toga dana sam bio u Prištini jer tu živim i radim. Ali tog dana bio sam ovde i pratio sam preko televizije. Bio sam mali za vreme rata, i pošto sam iz malog mesta kao što je Đakovica koje je bilo mnogo razrušeno i gde je rat imao veliki uticaj, nekako sam imao sam pomešana osećaja. Iskreno rečeno, nismo se radovali, znali smo da neće biti neko cveće utra. Bila je neka gužva u gradu, kao i obično, za svaku sitnicu s napravi kaos, svadbe i automobilske sirene, nepotrebne proslave u nekim slučajevima, možda potrebne u drugim, jer kad ljudima nedostaju proslave, tako se izražavaju. Tako da sam ja bio u Prištini i gledao na televiziji.

Aurelja Kadriu: A da li možete da nam kažete malo više kako ste se osećali toga dana, šta ste radili nakon proglašavanja, da li se sećate, o čemu ste razmišljali?

Petrit Bejdoni: Nekako je to bilo sličan osećaj kao kada je došao NATO, nekako ne zna čovek da li da se raduješ ili da strahuješ, ovo se desilo i sada može li da se sutradan sredi, šta se događa? Pa uvek ovi istorijski trenuci koji se dešavaju možda u ovom periodu te vraćaju na ratne uspomene i muke kroz koje smo prošli. Kao malo dete, ne potpuno svesno, ali sa sopstvenom percepcijom rata, i to vraća ta sećanja, i ne znaš da li da se raduješ ili da se naježiš, hoće li sutra, kad se ujutro probudio, biti bolje, šta će se desiti nakon potpisivanja? Međutim, pošto sam dostupan i aktivan, kao mladi ljudi koji su radili u mnogim NVO, znali smo i nismo se radovali, znali smo da sutra neće biti ništa, da ćemo nastaviti sa istom rutinom, da ćemo sutra videti iste rukovodioce, imaćemo iste probleme, samo će

biti naglašeniji. Tako da smo se na neki način radovali, ali malo smo falsifikovali radost...Čak se sećam da sam uveče sa društvom izašao da proslavimo, više smo izašli zbog pritiska pošto su svi išli, a ne da nam je bilo do slavlja ...jer smo podsvesno znali da sutra nema da bude ništa i mi ćemo se suočiti sa istim problemima.

Aurelja Kadriu: Puno vam hvala!

Petrit Bejdoni: Hvala i vama!